Herinneringen aan mijn schoolvriendje Wim Stork
Opgeschreven door Hanna Bakker op 21 februari 2002

1934: De lagere school in Rijswijk, ZH, met als hoofd de heer Drinkwaard.
Er komt een nieuwe jongen in onze klas, hij is een zoon van onze nieuwe bovenburen in de Beetslaan. Al direct zijn we dikke vrienden, al is hij 2 jaar ouder dan ik. Wim is een rustige, vriendelijke jongen, introvert, met een zacht karakter. Samen lachen we heel wat af, en als ik jarig ben krijg ik een schildpad van hem! Een echte!
Als Wim wordt nageschreeuwd (ik snap absoluut niet waarom), dan vlieg ik erop af, terwijl hij zegt: "Ach, schelden doet geen zeer".
Ik mag vaak bij hem boven spelen, zijn ouders, 2 grote zussen Hannie en Lientje, en zijn broer Loek vinden dat best. Voor mij is het een héél andere wereld, en het bindt en boeit me heftig.
Als Wim 13 jaar wordt wuif ik hem na terwijl hij naar sjoel gaat, keurig in de kleren en met een hoed op. Dat vind ik wel een beetje raar.
Vol trots zegt Wim, als de familie weer thuiskomt: "nu ben ik volwassen en vandaag eten we tarbot!".

Tot mijn verdriet verhuist ons gezin naar een heel andere wijk en raken we elkaar een beetje kwijt. Het is dan 1938. Wim gaat werken en ik ben op de Mulo.
De oorlog breekt uit. Als het 1942 is horen we dat de hele familie Stork, behalve Wim, naar Westerbork is gevoerd. Wim werkt dan bij de Joodse Raad en is bij de familie van Strien ingetrokken, ook in de Beetslaan.
Hij hoopt daar zo lang mogelijk te kunnen blijven.
Tot de dag dat hij, samen met de van Striens een oproep krijgt, in juli 1943.
Hij vraagt mij hem naar het verzamelpunt in Den Haag te vergezellen. We nemen daar afscheid, en dáár is mijn schuldgevoel geboren dat me tot op de dag van vandaag teistert.

Waarom heb ik hem dáár in de steek gelaten??? We hadden geen flauw benul van wat er zou gebeuren……En ik was zelf nog zo onvolwassen….
Ik heb nooit meer wat van hem gehoord, tot we jaren later, dankzij de komst van het herinneringscentrum, konden achterhalen hoe kort hij nog maar heeft geleefd.

Dan schrijft Hanna nog, dat zij met haar man in 1983 naar Sobibor is gegaan. Ze hebben daar lang gestaan bij de herdenkingsheuvel. Op de grond die grijs/zwart zag van de as, bloeiden viooltjes.
Ze hebben er enkele geplukt, mee naar huis genomen en gedroogd.

Hanna sluit af met de woorden:
Dit is een heel klein stukje achtergrond van mijn vriendschap met een jongen die ik noot zal vergeten.

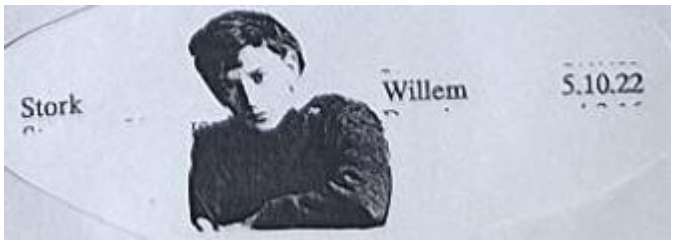

Schoolfoto’s van Hanna Bakker en Wim Stork

Wim is uit de schoolfoto geknipt om onderaan de brief te kunnen plakken.
Hanna’s dochter heeft dit stukje weer in de oorspronkelijke foto geplaatst.